

70 ἔτσι ἀντιμέτωποι μὲ ὄρμην οἱ Δαναοὶ καὶ οἱ Τρῶες
σφαζόνταν καὶ τὴν ἀνανδρὸν φυγὴν ἔς τὸν νοῦν δὲν εἶχαν·
ἢ μάχ' ἢτο ἰσοκέφαλη, καὶ αὐτούς, ποῦ ὡς λύκοι ἀφρίζαν,
ἢ Ἔρις ἢ πολὺθρηνη χαιρόνταν νὰ τοὺς βλέπη,
ὅτι αὐτὴ μόνη τῶν θεῶν σιμά τοὺς ἔστεκόνταν,
75 ἄλλος δὲν παρευρίσκονταν θεὸς ἄλλὰ καθίζαν
ἔς τὰ μέγαρά τοὺς ἦσυχος κεῖ, ποῦ καθέννας εἶχε
λαμπρὴν τὴν κατοικίαν του ἔς τὰς φάραγγας τοῦ Ὀλύμπου,
κι' ὅλοι τὸν μαυρονέφελον Κρονίδην κατακραΐναν
ὅτι ἔς τοὺς Τρῶας ἤθελε τὴν νίκην νὰ χαρίσῃ·
80 ἄλλὰ δὲν τοὺς ἐλόγιαζεν ὁ ὑψίστος πατέρας

κ' ἐκάθονταν περήφανος ἀνάμερ' ἀπ' τοὺς ἄλλους,
τῶν Τρῶων καὶ τῶν Ἀχαιῶν τὴν πόλιν καὶ τὰ πλοῖα
καὶ τοῦ χαλκοῦ τὰς ἀστραψιαῖς θωρῶντας καὶ τοὺς φόνους.
Κι' ὅσον ἀκόμη ἀνέβαινε τὸ ἅγιο φῶς τοῦ ἡλίου
85 ἐπεφταν καὶ τῶν δυὸ στρατῶν ἄνδρες πολλοὶ ἔς τὴν μάχην,
ἀλλ' ὅταν ἐτοιμάζεται νὰ φάγῃ ὁ ξυλοκόπος
ἔς τὰ ὄρη, ἀφοῦ ἀπόκαμαν τὰ χέρια του νὰ σχιζοῦν
δένδρα μεγάλα κ' ἐφθασεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ κόρος,
καὶ ὁ πόθος τῆς γλυκεῖας τροφῆς τὸν νοῦν του κυριεῖται,
90 τότε οἱ γενναῖοι Δαναοὶ τὰς φάλαγγας ἐσπάσαν

I. ΠΟΛΥΛΑΣ

19 Μαγτίου

Δὲν ἔμεινε περισσότερον ἀπὸ δύο μῆ-
νας εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας
ὁ ταγματάρχης τοῦ πυροβολικοῦ κ.
Κωνσταντῖνος Βουῤῥτός. Καὶ ὅμως τὴν
ἐβδομάδα αὐτὴν ποῦ ἀντικατεστάθη, λα-
βῶν συνταγματικὴν ἀδειαν ἵνα ἐκτεθῇ εἰς
τὴν πατρίδα του κατὰ τὰς προσεχεῖς βου-
λευτικὰς ἐκλογάς, αἱ ἐφημερίδες ὅλαι, ἀνε-
ξαργτήτως κομματικῆς ἀποχρώσεως, τῷ
ἐπλεξαν ὄχι μόνον τὰ ἀριστερά τῶν ἐγκω-
μιῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ δικαιώματα. Ἀφῆκεν
ἔχρη διαβάσεως σημαντικά, ἢ δὲ ὀλι-
γοχρόνιος ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ δρασίς του
ἀπέδειξε ὅποιοι τῷ ὄντι διευθυντοῦ ἔχουν
ἀνάγκην αἱ Ἀθῆναι, διὰ νὰ ποκτῆσουν
ταχέως τὴν χροίαν ἐκείνην τῆς εὐρωπαϊ-
κῆς πόλεως, ἢ ὅποια τὰς λείπει μεθ' ὅλας
φεῦ! τὰς εὐρείας λεωφόρους καὶ τὰ καλ-
λιμάρματα κτίρια... Μεγάλα πράγματα
δὲν ἔκαμεν, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ
ὁ κ. Βουῤῥτός· ναί. Ἀλλ' ἀκριδῶς αὐτῶν
τῶν μικρῶν καὶ ἀσημάντων,—διὰ τὰ ὅποια
ὅμως καὶ χαρακτῆρ ἀπαιτεῖται καὶ θέ-
λησις καὶ ἀνεξαργησία καὶ προπάντων
φιλοκαλία,—ἔχομεν σήμερον ἀνάγκην, ἀφ'
οὐ δόξα τῷ Θεῷ δὲν στερούμεθα ὅπωςδὴ-
ποτε τῶν μεγάλων καὶ σημαντικῶν. Ἡ
κομψὴ ἐνδυμασία μιᾶς γυναικὸς τοῦ κό-
μιον γνωρίζετε καλά ὅτι δὲν συντελεῖται
μόνον μὲ τὰ βαρύτιμα ὑφάσματα, μὲ τὸν
χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας· καὶ ὅτι, διὰ
νὰ ποκτῆσῃ τὸν ἰδιαίτερον ἐκείνον χαρα-
κτῆρα τῆς κομψότητος καὶ τῆς φιλοκα-
λίας, ἔχει κυρίως ἀνάγκην τῆς καταλλή-
λου διευθετήσεως τοῦ ὑλικοῦ αὐτοῦ, εἰς
τὸ ὅποιον δίδει ὅλην τὴν λάμπην πολλα-
κις ἐν ἀντικείμενον εὐτελες καὶ εὐαπό-
κτητον.

Τὸ τρᾶμ νὰ σταματᾷ ὀλίγα μέτρα μα-
κρότερον τοῦ τόπου ὅπου ἐσταμάτα μέ-
χρι τοῦδε,—οἱ παντοπῶλαι νὰ κατέχουν
ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μερικὰ ἑκατοστὰ ὀλι-
γώτερον ἐκείνων τὰ ὅποια κατεῖχον μέ-
χρι τοῦδε,— ἢ ἀκοσμία τῶν σταυρῶν, ὡς
ἀλεξίτηριον κατὰ τοῦ ἀπυγορευμένου...
διὰ ροπάλου, νὰ λείψῃ,— αἱ ἄμαξαι νὰ
σταθεύουν ὄχι εἰς ὅλα τὰ μέρη εἰς τὰ
ὅποια ἐστάθμευον ἕως τότε.—τὰ προγράμ-
ματα καὶ αἱ εἰδοποιήσεις νὰ μὴ τοιχο-
κολλῶνται παντοῦ μὲ τὴν προτέραν ἀχα-

λίνωτον ἐλευθερίαν,— ἰδοὺ μερικὰ ἀπὸ
ἐκεῖνα τὰ ὅποια διέταξε καὶ ἐφήρμωσεν ὁ
κ. Βουῤῥτός. Διέταξεν ἀκόμη καὶ ἄλλα,
χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ, ἀλλὰ
καὶ αὐτὰ δὲν θὰ σᾶς εἰσφαινοῦτο σπουδαιό-
τερα καὶ μεγαλοφύστερα. Καὶ ὅμως ποῖος
θὰ ἠρνεῖτο ὅτι μία τοιαύτη σειρὰ ἀπλῶν
καὶ εὐκόλων διατάξεων θὰ προσέδιδεν εἰς
τὴν εὐνοουμένην πόλιν τὴν χροίαν ἐκεί-
νην τοῦ εὐρωπαϊσμοῦ, τὴν ὅποιαν—κα-
λῶς ἢ κακῶς ἀδιάφορον,— ὅλοι ἐπιζητοῦ-
μεν καὶ ἐπιθυμοῦμεν. «Ἡ μάνα μου μ' ἐ-
γέννησεν ὑπομονητικὸν» εἶπεν εἰς ἕνα
ρέπορτερ ὁ τέως διευθυντῆς· ἀλλὰ παρέ-
λειψε νὰ εἴπῃ ἐκ μετριοφροσύνης ὅτι τὸν
ἐγέννησε καὶ φιλοπρόοδον καὶ φιλόκα-
λον καὶ φίλεργον. Ὁ νέος διευθυντῆς
τῆς Ἀστυνομίας, ὁ κ. Μπαῖρακτάρης, ὁ
τρόμος τῶν λωποδυτῶν καὶ τῶν ταρα-
ξιῶν, ἔχει ἄλλα ἐπιζήλια προσόντα, ἢ
δὲ παρουσία του εἰς τὴν Ἀστυνομίαν
εἶνε ἀπαραίτητος κατὰ τὰς τόσον ταρα-
χώδεις ἡμέρας τῶν ἐκλογικῶν ὁργίων.
Ἀλλ' ὅσον εἶνε ἀναγκαῖα ἢ τάξις καὶ ἢ
ἀσφάλεια, ὑπὸ τὴν χονδροτέραν σημασίαν,
ἄλλο τόσον εἶνε ἀναγκαῖα καὶ ὑπὸ τὴν
λεπτὴν ἐκείνην, ὑπὸ τὴν ὅποιαν ἠθέλησε
νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ ὁ κ. Βουῤῥτός. Διὰ τοῦτο
τὸ παράδειγμά του κανεὶς Διευθυντῆς δὲν
εἶνε συγχωρημένος νὰ παραβλέψῃ.

Γρ. Ξ.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΑΔΕΛΦΕΣ ΤΗΣ ΓΙΟΡΚΗΣ'

Διήγημα Κ. Ντίνεϊνς.—Μετάφρ. Ξενητεμένου.

«Πόσο καλλίτερα, εἶπεν ἐπὶ τέλους,
ν' ἀποφεύγατε ὅλες αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ
τύχες, καὶ στὸ εἰρηνικὸ καταφύγιον τῆς
ἐκκλησίας ν' ἀφιερώνατε στὸν οὐρανὸ τὴ
ζωή σας! Ἡ βρεφικὴ, ἢ παιδικὴ ἡλι-
κία, ἢ ἀκμὴ τῆς νεότητος καὶ τὰ γερά-
ματα μαραινοῦνται τόσο γοργά, ὅσο φθάνει
τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Συλλογισθῆτε πῶς ἡ σκόνη
ἢ ἀνθρώπινη κατακυλιᾷ στὸν τάφο, καὶ
στρέφοντας σταθερὰ τὰ πρόσωπά σας στὸ
σημεῖο ἐκεῖνο, ν' ἀποφεύγετε τὰ σύννεφα
ποῦ ὑψόνονται ἀπὸ τὶς ἡδονὲς τοῦ κόσμου,
καὶ ἀπατοῦν τὰς αἰσθήσεις τῶν λατρευ-
τῶν τους. Τὸ κάλυμμα, κόρες, τὸ κάλυμμα!

— Ποτέ! ἀδελφές, ἔκραξεν ἡ Ἀλίκη.
Μὴ ἀνταλλάξετε τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα τ'
οὐρανοῦ, καὶ τὴν ὁροσίαν τῆς γῆς, καὶ ὅλα
τὰ ὠραῖα πράγματα π' ἀναπνεύουν στὴ
Φύση γιὰ τὸ ψυχρὸ μοναστήρι καὶ τὸ κελλί.
Τῆς Φύσεως τὰ δῶρα εἶνε τὰ καθαρὰ ἀγαθὰ

' Ἴδε σελ. 91.

τῆς ζωῆς, καὶ μποροῦμε νὰ τ' ἀπολαύωμε
χωρὶς ἀμαρτία μαζύ. Τὸ ν' ἀποθάνωμεν
εἶνε ἢ βαρεῖά μας μοῖρα. Ἀλλ' ὦ! ἄς
ἀποθάνωμε μὲ ζωὴν τριγύρω μας· ὅταν ἡ
κρῦς μας καρδιὲς παύσουν νὰ κτυποῦν,
ἄς πάλλουν σιμὰ θερμὲς καρδιές. Ἀφῆστε
τὴν ὑστέρη ματιὰ μας νὰ θωρῇ στὰ ὄρια
ποῦ ὁ Θεὸς ἔβαλε στὸν λαμπρὸ του αἰθέρα,
καὶ ὄχι σὲ τοίχους πέτρινους καὶ μαντά-
λια σιδερένια. Ἀγαπητῆς μου ἀδελφές,
ἄστε νὰ ζήσωμε καὶ ν' ἀποθάνωμε μαζύ,
ἂν θέλετε, σ' αὐτοῦ τοῦ πράσινου κήπου
τὸ περίζωμα. Μόνο φεύγετε τὸ σκοτάδι
καὶ τὴ θλίψη τοῦ μοναστηρίου καὶ θὰ εἴ-
μεθα εὐτυχεῖς.

Τὰ δάκρυα ἔπεφταν ἄφθονα ἀπὸ τῆς
κόρης τὰ μάτια, σὰν ἐτελείωσε τὴν πα-
θητικὴν παράκλησίν της, καὶ ἔκρυψε τὸ
πρόσωπό της στῆς ἀδελφῆς της τὰ στήθια.

— Παρηγορήσου, Ἀλίκη μου, εἶπεν ἡ
πρώτη ἀδελφή, φιλώντας τ' ὠραῖο μέτωπό
της. Τὸ κάλυμμα δὲν θὰ ρίψῃ ποτέ τὴ
σκιά του στὴ νέα σου μορφή. Πῶς λέτε,
σεῖς ἀδελφές. Γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας μιλή-
σετε καὶ ὄχι γιὰ τὴν Ἀλίκη ἢ γιὰ μένα.

Οἱ ἀδελφές ὡς μὲ μιὰ συμφωνία ἔκρα-
ξαν πῶς ὁ κληρὸς τῶν ἐρρίφθη μαζύ, καὶ
πῶς ὑπῆρχαν κατοικίαις εἰρήνης καὶ ἀρε-
τῆς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ μοναστη-
ριοῦ.

— Πάτερ, εἶπεν ἡ πρώτη ἀδελφὴ κ' ἐ-
σηκώθη μ' ἀξιοπρέπεια, ἀκούεις τὴν τελι-
κὴν ἀπόφασίν μας. Ἡ ἴδια εὐσεβὴς φρον-
τίδα π' ἐπλούτησε τὸ Μοναστήρι τῆς Ἁγίας
Μαρίας καὶ μὰς ἀφῆκε ὄρανας στὴν ἁγία
προστασία της, διέταξε πῶς καμμιά πίεση
δὲν θὰ μας ἐγίνετο στὰς κλίσεις μας, ἀλλὰ
πῶς θὰ εἴμασθε ἐλεύθερες νὰ ζοῦμε σύμ-
φωνα μὲ τὴν ἐκλογὴν μας. Σὰς παρακα-
λοῦμεν, ἄς μὴ τὸ ξανακούσωμε πειά. Ἀ-
δελφές, πλησιάζει μεσημέρι· ἄς πᾶμε μέσα
ὡς τὴν ἐσπέρα.

Μὲ μιὰ ὑπόκληση στὸν ἀδελφόν, ἡ κόρη
ἐσηκώθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸ σπίτι, χέρι
μὲ χέρι μὲ τὴν Ἀλίκη· οἱ ἄλλες ἀδελφές
ἠκολούθησαν.

Ὁ ὅσιος ἄνθρωπος ποῦ συχνὰ ταῖς παρέ-
στησε τὸ ζήτημα πρὶν, ἀλλὰ ποτέ του
δὲν εἶχε ἀπαντήσῃ τόσο εὐθεῖα ἄρνηση,
ἐπροχώρησε λίγη ἀπόστασι πίσω μὲ τὰ
μάτια του σκυρτὰ στὴ γῆ, καὶ τὰ χεῖλη
κινούμενα ὡσὰν σὲ προσευχῆ.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ μοναχός, ὑψώνοντας
τὸ δεξιὸν χέρι στὸν ἀέρα, καὶ ρίχοντας

μιὰ θυμωμένη ματιά μὲ τὴ σειρά, στὴν Ἀλίκη καὶ στὴν πρώτη ἀδελφή. Σταθῆτε κ' ἀκούσατε ἀπὸ μένα τί εἶνε αὐτές οἱ ἀναμνήσεις, ποῦ θὰ ἐθεωρεῖτε προσφιλέστερες ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα, καὶ θὰ ἐξυπνάτε — ἂν κατὰ τύχη ἐκοιμούντο βαριά, μὲ τιποτένια παιχνίδια. Ἡ μνήμη τῶν γηίνων πραγμάτων φορτώνεται στὴν ἄλλη ζωὴ μὲ πικρὴ ἀπογοήτευση, θλίψη, θάνατο· μὲ θλιβερὴ ἀλλαγὴ καὶ λύπη ψυχροφόρο. Θᾶλλη καιρὸς μιὰν ἡμέρα, ὅπου μιὰ ματιά στὰ ἄσκοπα αὐτὰ παιχνίδια θ' ἀνοίγη βαθιῆς πληγῆς στὶς καρδιές μερικῶν ἀπὸ σᾶς, καὶ θὰ κτυπᾷ στὸ ἐνδύμυχο τῆς ψυχῆς σας. "Ὅταν φθάσῃ ἡ ὥρα ἐκείνη — καὶ θυμᾶστέ με, θὰ ἔλθῃ, — στρέψετε τότες ἀπὸ τὸν κόσμον ποῦ ἐγκολπώθητε, στὸ καταφύγιον ποῦ περιφρονήσατε. Εὐρέτε μου τότες τὸ κελλὶ ποῦ θ' ἄνε κρουρότερο ἀπὸ κεῖνον ποῦ φτιάχνει ἡ ἐστία τῶν θνητῶν, σὰν θᾶσθε σκοτισμένες ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὸν ἀγῶνα, καὶ κλάψετε κεῖ μέσα γιὰ τὰ ὄνειρα τῆς νιότης. Αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε τ' Οὐρανοῦ τὸ θέλημα, ὄχι δικό μου», εἶπεν ὁ ἀδελφός, χαμηλῶνοντας τὴ φωνή του καθὼς παρατηροῦσε γύρω τὶς τρομασμένες ἀδελφές. « Ἡ εὐχὴ τῆς Παναγίας μαζί σας, κόρες! »

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἐγίνε ἄφαντος ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα· καὶ οἱ ἀδελφές εἰσῆλθαν βιαστικὰ μὲς στὸ σπιτί καὶ δὲν ζαναφάνησαν πειὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Μὰ, ἡ Φύση θὰ χαμογελᾷ κ' ἂν συναφιάζουν οἱ παπαδες· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ ἥλιος ἐφεγγε λαμπρός, καὶ τὴν ἄλλην, καὶ τὴν ἄλλην ἀκόμη. Καὶ στῆς αὐγῆς τὴ λάμψη ἢ τῆς ἐσπέρας τὴν ἡρεμίαν, οἱ πέντε ἀδελφές ἐπερπατοῦσαν πάλι, ἢ ἐργάζοντο, ἢ περνοῦσαν τὴν ὥρα σὲ εὐθυμῆ συνομιλία στὸ ἥσυχόν τους περιβόλι.

Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε σὰν παραμῦθι ποῦ λέγει κανένας· πιὸ γλήγορα ἀλήθεια ἀπὸ πολλὰ παραμῦθια ποῦ λένε, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κ' αὐτὸ φοβοῦμαι μήπως εἶνε ἓνα. Τὸ σπιτί τῶν πέντε ἀδελφῶν ἐστέκετο κεῖ ποῦ ἦτο, καὶ τὰ ἴδια δέντρα ἐρριχναν τὴν εὐχάριστη σκιά τους στοῦ κήπου τοῦ χορτάρι. Οἱ ἀδελφές ἐπίσης ἦσαν ἐκεῖ, ὠραῖες σὰν πρῶτα, μὰ μιὰ ἀλλαγὴ εἶχεν ἔλθει στὴν κατοικία τους. Μερικὲς φορὲς ἄκουες ἐκεῖ τῆς πανοπλίας τὴν κλαγγή, καὶ ἐθωροῦσες τ' ἀχτινοβόλημα τῆς Σελήνης πᾶνω σὲ περικεφαλαῖες σιδερένιες. Καὶ ἄλλες φορὲς πάλι, ἄτια ἀποκαμωμένα ἐκεντοῦντο ὡς τὴν Αὐλόπορτα, καὶ μιὰ γυναικεία μορφή διάβαινε ἐξω βιαστικά, σὰν νὰ ποθοῦσε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες ἀπὸ τὸν κουρασμένο ὁρομέα. Μιὰ εὐθυμῆ συνοδεία ἀπὸ ἰππότες καὶ κυρίες ἐμειναν μιὰ νύκτα μὲς στοὺς τοίχους τοῦ Μοναστηριοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέρα ἐτρέθηξαν τὸ ὄρομον τους, μὲ δύο ἀπὸ τὶς ἀδελφές μαζί. Τότες οἱ καθ' ἑαυτοὺς ἤρχοντο ὀλιγώτερο συχνά, καὶ ἐφαίνοντο νὰ φερναν ἄσχημα νέα, ὅταν ἐφθάναν, καὶ στὰ ὕστερα ἐπαυσαν νὰ ἐρχονται ὅλως

διόλου, καὶ χωρικοὶ μὲ κουρασμένα πόδια ἐμπαιναν μέσα στὴν Αὐλὴ μὲ τὸ ἡλιοβασιλεμμα καὶ ἔκαμναν ἐκεῖ τὴν ἀποστολὴν τους κρυφά. Μιὰ φορὰ ἓνας δοῦλος ἐστάλθη βιαστικὰ στὸ Μοναστήρι μὲς τὰ βαθειὰ τῆς νύκτας, κ' ὅταν ἦλθεν ἡ αὐγὴ ἤκούοντο φωνές θρήνου καὶ κλάψες, στῶν ἀδελφῶν τὸ σπιτί. Κι' ἀπὸ τότες μιὰ θλιβερὴ σιγὴ ἔπεσε πᾶνω του, καὶ ἰππότης ἢ κυρία, ἴππος ἢ πανοπλία δὲν ζαναφάνητριγύρω του πειά.

Εἶταν ἓνα μαῦρον σκοτάδι στὸν αἰθέρα, καὶ ὁ ἥλιος ἔδουσε κάτω θυμωμένος χρωματίζων τὰ πλαδάρὰ σύννεφα μὲ τὰ τελευταῖα ἔγνη τῆς ὀργῆς του, ὅταν ὁ ἴδιος μαῦρος μοναχὸς ἐβάδιζε ἀργὰ μὲ χέρια σταυρωμένα, σὲ μιὰ πετροβολιὰ ἀπὸ τὸ μοναστήρι. "Ἐνας μαρμαρὸς εἶχε πέσει πᾶνω στὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους· καὶ ὁ ἄνεμος μετὰ πολὺ ἀρχινῶντας νὰ διακόπτῃ τὴν ἀφύσικη ἡρεμία ποῦ ἐβασιλευε ὅλην μέρα, ἐστέναζε βαριά ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ὡσὰν νὰ προέλεγε μὲ λύπη τίς καταστροφές τῆς ἐρχομένης θύελλας. Ἡ νυχτερίδα φτερούγιζε σὲ πετάσματα φανταστικὰ στὸν βαρὺν ἀέρα, καὶ ἡ γῆ ἦτο σὲ κίνηση μὲ τὰ ἐρπετὰ ποῦ τὰ φερνε μπρὸς τὸ ἐνστικτό τους, νὰ πρίσκουνται καὶ νὰ παχαίνουν στὴ βροχή.

Δὲν ἦσαν πια τοῦ μοναχοῦ τὰ μάτια γεμμένα στὴ γῆ· ἦσαν στραμμένα μακριὰ καὶ ροβολοῦσαν ἀπὸ σημεῖον σὲ σημεῖον, ὡσὰν τὸ σκοτεινίασμα καὶ ἡ ἐρήμωση τῆς σκηνῆς εὐρίσκαν ἀνταπόκριση στὰ ἴδια του στήθια. Πάλι ἐσταμάτησε σιμὰ στῶν ἀδελφῶν τὸ σπιτί, καὶ πάλιν εἰσῆλθε μέσα ἀπὸ τὴν πίσω θύρα.

Ἀλλὰ δὲν ζανακούσε πια τὸν ἦχόν του γέλιου, μήτε τὰ μάτια του συνάντησαν πια τίς ὠραῖες μορφές τῶν πέντε ἀδελφῶν. "Ὅλα ἦσαν σιωπηλὰ καὶ ἔρημα. Οἱ κλώνοι τῶν δέντρων ἦσαν γυρτοὶ καὶ σπασμένοι, καὶ τὸ χόρτον εἶχε μεγαλώσει μακριὰ καὶ ἄγριο· ἐλαφρὸ ποδάρι δὲν τῶχε πατήσῃ γιὰ μέρες καὶ μέρες πολλές.

Μ' ἀδιαφορία ἢ ἀφρημαδὰ ἐνὸς πολὺ συνεθισμένου στὴν ἀλλαγὴ, ὁ μοναχὸς εἰσέφρουσε στὴν οἰκίαν καὶ ἐμπῆκε μέσα σ' ἓνα χαμηλό, σκοτεινὸ δωμάτιον. Τέσσερες ἀδελφές ἐκάθονταν ἐκεῖ. Ἡ μαῦρη φορεσιά τους ἔκαμνε τὰ ὠχρὰ πρόσωπά τους λευκότερ' ἀκόμα, καὶ ὁ καιρὸς καὶ ἡ θλίψη εἶχαν κάμει μεγάλη φθορά. Ἦσαν ἀκόμη θεωρητικῆς, ἀλλὰ τὸ ρόδισμα καὶ ἡ σεμνότης τῆς καλλονῆς ἐχάθησαν.

Καὶ ἡ Ἀλίκη; — ποῦ ἦταν ἐκείνη; Στους οὐρανοὺς!

Ὁ μοναχὸς — καὶ αὐτὸς ὁ μοναχὸς — θὰ αἰσθάνετο κάποια λύπη ἐδῶ· γιὰ τὴν ἡμέραν πολλὴς ἀφότου συναντήθησαν αὐτές οἱ ἀδελφές, καὶ στῆς χλωμιασμένες μορφές τους ἦσαν αὐλάκια ποῦ χρόνια δὲν θὰ μπορούσαν νὰ νιάσουν ποτέ. Ἐκάθισε σιωπηλός, καὶ ταῖς ἐνευσε νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν ὁμιλία τους.

— Ἐδῶ εἶνε, ἀδελφές, εἶπεν ἡ πιὸ

ἡλικιωμένη κυρία μὲ φωνὴν τρεμουλιαστή. Δὲν κράτησα ποτέ νὰ τὰ κτυπᾶζω ἀπὸ τότες, καὶ τώρα κατηγορῶ τὸν ἐαυτό μου γιὰ τὴν ἀδυναμία μου. Καὶ τί εἶνε στὴν μνήμη της ποῦ ἔπρεπε νὰ δειλοῦμε; Τὸ νὰ θυμούμαστε τῆς παλῆς ἡμέρας θὰ εἶνε ἀκόμη ἡ σεμνότερη χαρὰ μας.

Παρητήρησε τὸ μοναχὸ καθὼς μιλοῦσε, καὶ ἀνοίγωντας ἐν' ἀρμάρι, ἐβγαλεν ἐξω τοὺς πέντε καμβάδες τελειωμένους πρὸ πολλοῦ.

Τὸ βῆμά της ἦτο σταθερό, μὰ τὸ χέρι της ἔτρεμε σὰν ἔπιασε τὸ τελευταῖον, καὶ ὅταν τὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων ἀδελφῶν ἐφάνησαν στὴν ὄψη τους, τὰ κρατημένα δάκρυά της ξεχειλίσαν, καὶ ψιθύρισε μὲ κλάμματα:

— Ὁ Θεὸς νὰ τὴν εὐλογήσῃ!

Ὁ μοναχὸς ἐσηκώθη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτές. «Αὐτὸ ἦτο σχεδὸν τὸ τελευταῖον πράγμα ποῦ ἄγγισε ὑγιῆς», εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή.

Ναί, ἐκραξεν ἡ πιὸ ἡλικιωμένη κυρία, κλαίωντας πικρά.

Ὁ μοναχὸς ἐστρεψε στὴ δευτέρα ἀδελφή.

«Τ' ὠραῖον παλλικάρι ποῦ κῦτταξε στὰ δικά σου τὰ μάτια καὶ ἐκρεμάσθη σ' αὐτὴ τὴν πνοή σου, σὰν σε πρωτῶδε νὰ σκύβῃς σ' αὐτὸ τὸ ἐργόχειρον, κεῖται θαμμένο σὲ μιὰ πεδιὰδα ποῦ τὸ χορτάρι της εἶνε κόκκινο ἀπὸ αἷμα. Τὰ κομμάτια τῆς πανοπλίας π' ἄστραφτε λαμπερὴ μιὰ φορὰ κεῖνται σκουριασμένα στὸ χῶμα, καὶ τόσο λίγο μπορεῖς νὰ τὰ διακρίνης γιὰ δικά του, ὅσο τὰ κόκκαλα ποῦ σωριάζονται στὴ γῆ».

Ἡ κυρία ἀναστέναζε καὶ ἐσύστρεψε τὰ χέρια της.

«Οἱ τρόποι τῆς αὐλῆς, ἐξακολούθησε — στρεφόμενος στὶς δύο ἄλλες ἀδελφές, σᾶς ἔσυραν ἀπὸ τὴν εἰρηνική σας κατοικία, σὲ σκηνές ὀργίων καὶ λαμπρότητος. Οἱ ἴδιοι τρόποι καὶ ἡ ἀκόμητη φιλοδοξία ὑπερηφάνων καὶ ἀγερῶχων ἀνθρώπων σᾶς ἔστειλαν πίσω χηρεμένες κόρες καὶ ταπεινωμένες ἐξόριστες. Λέγω ἀλήθεια;»

Τὰ κλάμματα τῶν δύο ἀδελφῶν ἦσαν ἡ μόνη ἀπάντησις.

«Ὀλίγη ἀνάγκη εἶνε, εἶπεν ὁ μοναχὸς μὲ βλέμμα ποῦ ἔχε ἔννοια, νὰ ζοδεύετε τὸν καιρὸ σας ἄδικα σὲ παιχνιδάκια ποῦ θ' ἀναστήσουν τὰ ὠχρὰ φάσματα τῶν ἐλπίδων στὰ περασμένα χρόνια. Θάψετε τα, σωριάσετε τιμωρία καὶ ἀπονέκρωση πᾶνω τους, κρατεῖτέ τα χαμηλὰ καὶ ἄς γενῆ τὸ μοναστήρι τάφος τους».

Οἱ ἀδελφές ἐζήτησαν τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ το σκεφθοῦν. Κ' αἰσθάνθησαν τὴν νύχτα κείνη σὰν πῶς τὸ κάλυμμα ἦτο ἀλήθεια τὸ ἀρμόδιον σάβανο γιὰ τὶς νεκρὲς χαρὲς τους.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

